

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D. a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **D. O.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2018 (na rozhodnutí nesprávně uveden rok 2017), č. j. MV-27496-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 11. 2019, č. j. 30 A 125/2018 - 48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 11. 2019, č. j. 30 A 125/2018 - 48, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 4. 2018 (na rozhodnutí nesprávně uveden rok 2017), č. j. MV-27496-4/SO-2018, a usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 1. 2018, č. j. OAM-9633-13/PP-2017, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 26.456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta, sídlem Opletalova 25, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále též jen „rozhodnutí žalované“) zamítla odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 1. 2018, č. j. OAM-9633-13/PP-2017 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu ze dne 21. 6. 2017, podané podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Důvodem zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „s. ř.“), byla skutečnost, že žalobkyně nedoložila úřední překlad dokladu o zdravotním pojištění do jazyka českého.

[2] Žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozsudkem (dále též jen „napadený rozsudek“) jako nedůvodnou. V jeho odůvodnění dospěl k závěru, že postup správního orgánu prvního stupně byl správný, neboť doklad o zdravotním pojištění je jednou z obligatorních náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, avšak žalobkyně jej (v úředně ověřeném překladu) nepředložila ani po výzvě a poučení ze strany správního orgánu prvního stupně.

[3] Z obsahu správního spisu se podává, že žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala dne 21. 6. 2017 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití s občanem Evropské unie. Dne 14. 8. 2017 byla stěžovatelce doručena výzva (č. j. OAM-9633-7/PP-2017), již správní orgán prvního stupně stěžovatelku uvědomil o tom, že k žádosti nebyl doložen „*doklad o zdravotním pojištění dle ust. § 87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 písm. d) z. č. 326/1999, o pobytu cizinců*“, a dále byly ve výzvě rozvedeny obsahové požadavky na takový doklad. Ve výzvě byla stěžovatelka upozorněna na to, že „*tuto vadu žádosti je třeba odstranit a doložit platný doklad o zdravotním pojištění. Cizinec je povinen být po celou dobu svého pobytu na území České republiky pojištěn*“. Stěžovatelce byly uvedenou výzvou vytknuty též další vady žádosti (neprokázání splnění podmínek, které se váží k § 15a zákona o pobytu cizinců). Stěžovatelce byla k odstranění vad žádosti poskytnuta lhůta 10 dnů od doručení výzvy (viz též usnesení ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-9633-8/PP-2017). Dále byla stěžovatelka poučena o tom, že „*doklady (s výjimkou cestovního dokladu) a další písemnosti vyhotovené v jiném než českém či slovenském jazyce je ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. třeba předložit v jejich originálním cizojazyčném znění s úředně ověřeným překladem do jazyka českého*“. Stěžovatelka byla rovněž poučena o tom, že pokud specifikovanou vadu žádosti (tj. chybějící doklad o zdravotním pojištění) neodstraní, bude řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř.

[4] Dne 22. 8. 2017 stěžovatelka v reakci na výzvu zaslala mj. fotokopii listiny psané v azbuce (s anglickou mutací u jednotlivých položek formuláře), v níž je zaznamenáno její jméno, příjmení, datum narození, doba pojištění od 5. 6. 2017 do 4. 9. 2017, datum vystavení dokladu (28. 4. 2017) a částka 35.000 EUR jakožto výše pojištěných výdajů na zdravotní péči. V průvodním dopise pak stěžovatelka uvedla, že má za to, že tímto doložením odstranila veškeré nedostatky žádosti, nicméně z procesní opatrnosti požádala o to, aby byla k odstranění případných vad žádosti vyzvána. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo řízení o žádosti stěžovatelky zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. Důvodem byla skutečnost, že doklad stěžovatelky o zdravotním

pokračování

pojištění nebyl předložen s úředně ověřeným překladem do jazyka českého, a proto jej správní orgán prvního stupně nepřijal. K odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovatelka přiložila smlouvu o komplexním zdravotním pojištění s pojišťovnou Maxima pojišťovna, uzavřenou dne 18. 1. 2018, na období od 18. 1. 2018 do 17. 1. 2019, k čemuž uvedla, že se jedná o důkaz, který nemohla uplatnit dříve, neboť vznikl až po vydání prvostupňového rozhodnutí, a mělo by tak k němu být přihlédnuto.

[5] V napadeném rozhodnutí žalovaná dospěla k závěru, že stěžovatelka nerespektovala pokyny a poučení poskytnuté ve výzvě správního orgánu, přičemž neuvedla žádný důvod, který by jí v doložení relevantního dokladu o jejím zdravotním pojištění zabránil, ani nepožádala o případné prodloužení lhůty k jeho předložení. Žalovaná uvedla, že „*zmíněný ruskojazyčný doklad řádné zdravotní pojištění (stěžovatelky) na území neprokazuje, neboť nevykazuje potřebné parametry, jak je správní orgán ve výzvě popsal*“, k čemuž uvedla, že poučení stěžovatelky bylo z hlediska obsahu i rozsahu v souladu s § 45 odst. 2 s. ř. Smlouvu o zdravotním pojištění předloženou v odvolání žalovaná nevyhodnotila jako novou skutečnost, k níž by musela podle § 82 odst. 4 s. ř. přihlédnout, neboť zde chyběla překážka, která by stěžovatelce bránila v tom, aby takovou smlouvu uzavřela dříve.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Má za to, že napadený rozsudek je založen na nesprávném právním posouzení a je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami, pouze převzal argumentaci žalované a potvrdil postup správního orgánu prvního stupně.

[7] Podle stěžovatelky došlo v jejím případě k nesprávné aplikaci § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož správní orgán řízení o žádosti zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti. S odkazem na odbornou literaturu žalobkyně vyložila, že podstatnou je taková vada, která vůbec neumožňuje správnímu orgánu o žádosti rozhodnout, neboť ve své podstatě nelze určit, kdo podal žádost, čeho se žádost týká a k čemu žádost směřuje. Nedodání úředně ověřeného překladu dokladu o zdravotním pojištění není tak podstatnou vadou řízení, aby mohlo být řízení o žádosti zastaveno. Stěžovatelka poukázala na to, že se ani nejedná o situaci, kdy by účastník řízení dokument dle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců vůbec nedodal. Stěžovatelka pouze nepředložila úředně ověřený překlad, neboť doklad o zdravotním pojištění byl v cizojazyčném znění.

[8] Stěžovatelka dále odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2019, č. j. 55 A 72/2018 - 49, který se týkal totožného skutkového stavu (jednalo se o řízení manžela stěžovatelky). Krajský soud v Praze v tomto rozsudku dospěl k závěru, že „*z dokladu předloženého žalobcem v rusko-anglickém znění je možné bez větších obtíží a bez hlubší znalosti obou jazykových mutací jen pouhým nahlédnutím dovodit, že jde o doklad o zdravotním pojištění (tuto skutečnost ostatně ministerstvo ani žalovaná nezpochybňují), platný na území Schengenského prostoru v době od 5. 6. 2017 do 4. 9. 2017. Doba platnosti pojištění je totiž vyjádřena čísly, která není třeba překládat. Tím spíše se mělo ministerstvo a následně žalovaná zabývat otázkou, o jak podstatnou vadu řízení se ve světle této*

skutečnosti jedná“. Stěžovatelka má proto za to, že v její věci bylo postupováno přepjatě formalisticky (k tomu stěžovatelka odkázala na judikaturu Ústavního soudu), bylo-li řízení zastaveno. Napadený rozsudek zároveň podle stěžovatelky dostatečně neodůvodňuje, proč se v tomto případě jedná o podstatnou vadu žádosti.

[9] Stěžovatelka dále uvedla, že v průběhu správního řízení měla za to, že jsou všechny vady odstraněny a zažádala správní orgán o opětovnou výzvu k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 s. ř. Tento postup by nemohl být v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení dle § 6 s. ř., neboť se nejednalo o několikátou výzvu, kdy účastník řízení je nespolutracující a brání správnímu orgánu ve vydání rozhodnutí. Stěžovatelka byla naopak aktivní, a proto měl krajský soud na věc nahlížet i ve smyslu § 4 s. ř., tj. postupovat tak, aby byla šetřena práva účastníků řízení a aby jim správní orgány vycházely vstříc. Závěrem stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012 - 36, z něhož citovala a trvala na tom, že v jejím případě nešlo o tak zásadní pochybení, že by nebylo možné se předmětem řízení zabývat, navíc posléze doložila jiný doklad, který již splňoval veškerá správním orgánem stanovená kritéria, a doba trvání jejího zdravotního pojištění fakticky nikdy přerušena nebyla.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že vzhledem k namítané rozdílnosti hodnocení krajskými soudy v otázce absence dokladu o zdravotním pojištění jako povinné náležitosti předmětné žádosti o povolení k přechodnému pobytu ponechává rozhodnutí na Nejvyšším správním soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Přitom Nejvyšší správní soud vyšel z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.) a respektovat vlastní konstantní judikaturu, vymezující rozhodnutí nepřezkoumatelná (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, a mnohé další).

pokračování

[13] Kasační soud tedy přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je srozumitelný a je řádně odůvodněn – body 13 a 14 obsahují věcné posouzení otázky, která je předmětem sporu, a dostatečně reagují (byť v části implicitně) na žalobní námitky stěžovatelky. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Nepřezkoumatelnost totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Takovou překážku, resp. vadu napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal, a proto mohl v mezích dalších kasačních námitek přistoupit k jeho přezkumu.

[14] V posuzované věci byl aplikován § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. a řízení o žádosti stěžovatelky bylo zastaveno z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti. Takto správní orgán postupuje v případě, kdy *„žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“*. Předpokladem takového postupu je předchozí poučovací povinnost správního orgánu podle § 45 odst. 2 s. ř., kdy za situace, že žádost nemá předepsané náležitosti nebo pokud trpí jinými vadami, *„pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64)“*. Nevyhoví-li žadatel výzvě správního orgánu, neodstraní-li vytčené vady, resp. nedoloží-li požadované podklady, a zároveň se jedná o takovou *podstatnou* vadu, která brání pokračování v řízení, tedy vydání rozhodnutí o žádosti, je na místě postup podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř.

[15] Ve věci nebylo pochyb o tom, že správní orgán prvního stupně stěžovatelku zcela srozumitelně uvědomil o tom, jaké vady žádosti shledal, poučil ji, jakým způsobem a v jaké lhůtě mají být shledané vady odstraněny a rovněž ji poučil o procesním postupu, nedojde-li k odstranění těchto vad. Pokud by ve vztahu k této výzvě stěžovatelka zůstala zcela nečinná a správní orgán prvního stupně by řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř., jednalo by se bezpochyby o postup zákonný a předvídatelný. Nejvyšší správní soud se totiž ztotožňuje se závěrem krajského soudu v napadeném rozsudku, že doklad o zdravotním pojištění je jednou z obligatorních náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu [předložení tohoto dokladu výslovně vyžaduje zákon o pobytu cizinců, viz § 87b odst. 3 písm. a) ve spojení s § 87a odst. 2 písm. d)], a jeho absenci tak lze považovat za podstatnou vadu žádosti, která brání jeho pokračování.

[16] Je-li doklad o zdravotním pojištění v originále vyhotoven v jiném než českém jazyce, aplikuje se § 16 odst. 2 s. ř. (*Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje*). Předložení úředně ověřeného překladu dokladu o zdravotním pojištění (stejně jako jakékoliv jiné písemnosti, bez níž nelze rozhodnout ve věci samé) je pak rovněž *zásadně* možné považovat za

podstatnou náležitost žádosti, neboť nebude-li správní orgán prvního stupně z důvodu jazykové bariéry schopen seznat obsah předložené listiny, nemůže logicky ani posoudit, zda taková listina splňuje požadavky na ni kladené. V tomto ohledu je nepřipadný odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012 – 36, v němž je uvedeno, že primárním účelem správního řízení je vydání meritorního správního rozhodnutí a zastavení řízení bez meritorního přezkumu žádosti představuje výjimku z pravidla pro ty případy, kdy vůbec není možné se předmětem řízení zabývat. Jakkoli se tento rozsudek týkal situace, kdy bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. zastaveno řízení pro nepřipojení určitého dokladu k žádosti (jednalo se o žádost podle § 6 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v souvislosti s níž nebyla doložena úhrada poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků), tento doklad nebyl zákonem předepsanou náležitostí žádosti, a proto se nejedná o situaci srovnatelnou s nyní projednávanou věcí.

[17] Stěžovatelka nicméně v žalobě i kasační stížnosti považovala za nesprávný postup správního orgánu prvního stupně, nebyla-li jí zaslána opakovaná výzva k odstranění vad žádosti. Přestože se krajský soud této námitce v napadeném rozsudku výslovně nevěnoval, z jeho odůvodnění je zřejmé, že takový postup nepovažoval za vadný; s tím se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. Pro posouzení procesního postupu správního orgánu v této věci je podstatné, že stěžovatelka po vydání výzvy k odstranění vad žádosti nebyla nečinná a ve stanovené lhůtě pro odstranění vad správnímu orgánu prvního stupně zaslala mj. kopii dokladu, o němž tvrdila, že se jedná o „zdravotní pojištění“. Na jednu stranu je pravdou, že tento doklad předložila pouze v cizojazyčné verzi a zároveň nepředložila jeho úředně ověřený překlad (byť o tomto požadavku byla poučena), na druhou stranu z obsahu předloženého dokumentu lze i podle názoru Nejvyššího správního soudu seznat, že se jedná o doklad o zdravotním pojištění stěžovatelky a jaký je jeho podstatný obsah (ke stejnému závěru dospěl též Krajský soud v Praze, který posuzoval obdobnou situaci ve vztahu k manželovi stěžovatelky). Jak přitom vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované, i ta si byla zjevně vědoma toho, že se jedná o doklad týkající se zdravotního pojištění stěžovatelky (ostatně lze předpokládat, že pracovníci ústředního orgánu státní správy, resp. jeho organizační složky v případě žalované, budou některý ze světových jazyků alespoň v základních obrysech ovládat), vyhodnotila jej však tak, že *„nevýkazuje potřebné parametry, jak je správní orgán ve výzvě popsal“*. O jaké parametry se mělo jednat, však již konkrétně neuvedla.

[18] Nejvyšší správní soud věc posoudil tak, že za situace, kdy správní orgán prvního stupně (zřejmě) nebyl schopen vyhodnotit obsah předloženého dokumentu o zdravotním pojištění stěžovatelky, měl stěžovatelce zaslat opakovanou výzvu podle § 45 odst. 2 s. ř. Nejednalo se totiž o situaci, kdy by byla stěžovatelka zcela nečinná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 – 24) či kdy by k výzvě správního orgánu zaslala zcela irelevantní doklady. Stěžovatelka poskytovala správnímu orgánu prvního stupně součinnost a měla zjevně snahu požadavkům kladeným na ni ve výzvě vyhovět. Nebylo-li to pro správní orgán prvního stupně dostačující jen z toho důvodu, že neseznal (či nechtěl seznat) obsah předloženého dokladu, přestože tak mohl učinit bez vynaložení většího úsilí, měl přistoupit k vydání opakované výzvy podle § 45 odst. 2 s. ř. a úředně ověřený překlad tohoto dokumentu opětovně vyžádat. Pokud tak neučinil, dopustil se procesního pochybení, které mělo vliv na zákonnost napadeného

pokračování

rozhodnutí. Za daných okolností totiž stěžovatelka (i s ohledem na vlastní žádost o případnou další výzvu správního orgánu prvního stupně, uvedenou v přípisu k dokladům zaslaným na výzvu k odstranění vad) mohla nabýt dojmu, že vytýkané vady odstranila, pokud na výzvu správního orgánu reagovala a ten již po ní žádné další doklady nepožadoval.

[19] Lze tak shrnout, že doklad o zdravotním pojištění je podstatnou náležitostí žádosti cizince o vydání povolení k přechodnému pobytu. Takovou podstatnou náležitostí bude zásadně též jeho úředně ověřený překlad, je-li doklad o zdravotním pojištění v originále v jiném než českém jazyce a správní orgán účastníkovi nesdělí, že takový překlad nevyžaduje (§ 16 odst. 2 s. ř.). V posuzované věci sice správní orgán prvního stupně stěžovatelce sdělil, že úředně ověřený překlad dokladu o zdravotním pojištění (není-li vyhotoven v českém nebo slovenském jazyce) vyžaduje, nicméně s ohledem na to, že stěžovatelka na výzvu správního orgánu včas reagovala a předložila dokument, z jehož obsahu bylo bez větších potíží seznatelné, že se týká zdravotního pojištění stěžovatelky, měl-li správní orgán za to, že tento doklad nesplňuje stanovené požadavky (jak uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí), resp. že jeho obsah není schopen posoudit, měl tuto skutečnost stěžovatelce v opakované výzvě podle § 45 odst. 2 s. ř. sdělit, a k odstranění takového nedostatku, který bránil ve vydání rozhodnutí, jí měl stanovit lhůtu. Pokud tak neučinil a za popsané situace rozhodl o zastavení řízení, jednalo se o rozhodnutí předčasné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, neboť řízení před správními orgány bylo stíženo vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a krajský soud pochybil, pokud v napadeném rozsudku tuto vadu nezohlednil. Proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a zároveň i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka měla v řízení úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3.000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání), tedy 9.300 Kč a tři režijní paušály po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 10.200 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 2.142 Kč. Žalovaná je tak povinna zaplatit stěžovatelce na náhradě nákladů řízení o žalobě celkem 16.342 Kč.

[22] V řízení o kasační stížnosti stěžovatelka vynaložila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč. Dále má stěžovatelka právo náhradu nákladů právního zastoupení za jeden úkon ve věci (sepsání kasační stížnosti) po 3.100 Kč a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3.400 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují

o částku odpovídající této dani, tj. o 714 Kč Kč. Žalovaná je tak povinna zaplatit stěžovatelce na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti celkem 10.114 Kč. Celkem za obě řízení je tak žalovaná povinna zaplatit stěžovatelce 26.456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce stěžovatelky.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu